

မင်းမြတ်သူရ၏ အကောင်းဆုံးနှင့် အရှားပါးဆုံးလက်ရာ

မင်းမြတ်သူရ

ရွှေကျီးညိုနှင့်တန်ခိုးရှင်

L ၈၆

ရွှေကျီးညိုနှင့်တန်ခိုးရှင်

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်မြေလတ်ပိုင်ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ ရွာပြင်ဧရိပ်ပျက်ကြီးပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ ပါးပြိုင်မွှေးများဖြင့် အလွန်ခံ့ညားသောလူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုအားပါးတရဖွာရှိုက်နေလေ၏။

ထိုလူကြီး၏ မည်မှာဦးရွှေမိုးဟူ၍ ဖြစ်ပြီးသူသည် ရွာပြင်ဧရိပ်ကြီးပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သူဖြစ်၏။ ဦးရွှေမိုးသည်ရွာကလေး၏ ဇာတိမဟုတ်ဘဲဧရိပ်ပေါ်တွင်သာနေထိုင်လေ့ရှိသောလူထူးလူဆန်းကြီးဖြစ်၏။

ဦးရွှေမိုးသည်ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရှိုက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းနှင့်ထန်းလျက်ခဲကိုအရာသာခံ၍ စားလိုက်လုပ်နေစဉ် ရွာထဲရှိလူငယ်တစ်စုသည် သူ၏ ဧရိပ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ ဦးရွှေမိုးကလူငယ်များကိုကြည့်၍ အသံဝါကြီးဖြင့် ကောင်လေးတွေလာဟေ့၊ ဘာသိချင်ပြန်ပြီလဲ၊ မင်းတို့ဟာ မေးလို့ကိုမဆုံးနိုင်တော့ဘူး။

လူတွေအားလုံးမေးခွန်းတွေရဲ့အနောက်မှာအဖြေရှိတယ်လို့လဲယူဆကြစ တကယ်တော့ သဘာဝလောကကြီးမှာ မေးခွန်းတွေအတွက်အဖြေပေးထားတာမရှိပါဘူး၊ အဖြေရှိတယ်ဆိုရင်လဲအဲဒီ အဖြေတွေဟာမင်းတို့လိုသိချင်နေတဲ့လူတွေအတွက် ရယ်ဒီမိတ် လုပ်ထားတဲ့အဖြေပါ ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်များအထဲမှာသွက်လက် သောဖိုးနီဆိုသူက

“ဘာလဲ၊ ဦးရွှေမိုးကြီးကကျုပ်တို့မေးတာတွေကိုမဖြေချင်လို့ အပြစ်ပြောနေတာလား” ဟုနောက်ပြောင်လေ၏။

ဦးရွှေမိုးကတစ်ဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား.... လူငယ်တွေကို ငါအပြစ်မပြောပါဘူး၊

လူငယ်တွေကို ငါအပြစ်မပြောပါဘူး၊ လူငယ်ဆိုတာ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိတယ်၊

အမြဲတန်းသွက်လက်တယ်၊ စွန့်စားဝံ့တဲ့ သတ္တိလဲရှိတယ်၊ လူဟာ

အသက်ကြီးလာလေ သတ္တိကြောင့်လေပဲကွ၊ အလုပ်တစ်ခုပြီး မြောက်ဖို့

လူငယ်တွေရဲ့ စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့တဲ့ သတ္တိမျိုးလိုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလုပ်

အောင်မြင်ဖို့ကျတော့ စွန့်လွှတ် စွန့်စားရုံနဲ့မရတော့ဘူး၊ လူကြီးတွေရဲ့

အသိပညာနဲ့အတွေ့အကြုံမျိုး လိုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့်

အလုပ်တစ်ခုပြီးမြောက်အောင်မြင်ဖို့ လူကြီးနဲ့လူငယ်တွေရဲ့ စွမ်းအားနှစ်မျိုး

ပေါင်းစပ်ပေးရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးနီဆိုသောလူရွယ်က

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို လူကြီးတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့

ဗဟုသုတမျိုးရအောင် ဦးရွှေမိုးက ပြောပြပေးရမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“လူငယ်တွေကို ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊

မင်းတို့လူငယ်တွေမဆိုထားနဲ့လူကြီးတွေတောင် ဒီအချိန်ထိ မေးခွန်းတွေထုတ်လို့

မဆုံးနိုင်သေးဘူး၊ ဥပုဒ်နေ့တွေမှာ တရားဇရပ်တွေကို သွားကြည့် ပါလား၊

သင်္ချိုင်းကုန်းကို ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေတဲ့ အဘိုးကြီးတွေတောင် မေးခွန်းတွေ

အများကြီး မေးနေကြတယ်၊ ဓမ္မာရုံတွေမှာ တရားသမားအမည်ခံ အဘိုးကြီးတွေ

စုမိပြီ ဆိုရင် ငြင်းကြခုန်ကြပြီ မှတ်ပေတော့၊ တရားဆွေးနွေးရင်း ထိပ်ပေါက်

ခေါင်းကွဲဖြစ်လာတဲ့ အဘိုးကြီးတွေတောင်ရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက

နဲ့ဘာမှ မခြားနားပါဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဂျင်ပေါက်ရင်း ကျီးသားရိုက်ရင်း

ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်အောင် ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံး

အဆိပ်လူးမြား မှန်ထားပေမယ့် မြားကို ဘယ်သူမှ နုတ်ဖို့မကြိုးစားကြဘူး၊ ဒီမြားကို

ဘယ်သူပစ်တာလဲ၊ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား၊ မတော်တဆထိတာလား၊

တမင်တကာ ပစ်တာလား၊ မြားကို ဝါးနဲ့လုပ်ထားလား၊ သံနဲ့လုပ်ထားတာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ မေးနေကြတယ်။ အဖြေ တွေအားလုံးစုံတဲ့အချိန် ရောက်ရင်တော့ လူနာအသက်မှီမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက မြို့တစ်မြို့က အချမ်းသာဆုံး ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာ၊ ဧရပ်ဒါယကာ သူဌေးကြီးတစ်ဦးဟာ တရားပွဲတစ်ခုမှာ ဆရာတော်ကြီးကို မွေးခွန်းတစ်ခု သွားမေးလို့ ဆရာတော်ကြီး စိတ်ဆိုးပြီး ကွမ်းညှပ်နဲ့ကောက်ပေါက်တာခံရတယ်။ သူ့မေးခွန်းက ဆရာတော်ဘုရားတဲ့ တပည့်တော်တို့မိသားစုအားလုံး နိဗ္ဗန်ကိုတစ်ပြိုင်တည်း မရောက်နိုင်ဘူးလား တဲ့။ တပည့်တော်တို့မိသားစု နိဗ္ဗန်မှာ ဥမကွဲ သိုက်မပျက်ဘဲ စည်းစည်းလုံးလုံးနေချင်လို့ပါတဲ့။ အဲဒီ နေ့ကစပြီး ဆရာတော်ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ ကျောင်းမှာလဲ အဲဒီ အမိန့်ကိုစာနဲ့ကပ်ထားတယ်။ အဲဒီ စာက

“နိဗ္ဗန်ကို ဘယ်သူမှ လာမမေးနဲ့
ငါလဲ မရောင်ဖူးဘူး၊ သိလဲမသိဘူး၊
ငါသိထားတဲ့ နိဗ္ဗန်ဆိုတာ
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားကြားတဲ့နိဗ္ဗန်၊
ကျမ်းစာထဲက နိဗ္ဗန်ပဲ”

ဟုပြောကာ ဦးရွှေမိုးသည် သူ၏ စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မော လိုက်လေ၏ ၊ လူငယ်အများစု မှာမူ ထိုစကား၏ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်မှုကို သတိမမူမိဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးကြလေ၏ ၊ ဦးရွှေမိုးက

“ကဲ...မြားမှန်ထားတဲ့ကောင်လေးတွေ၊ မေးခွန်းတွေ မေးကြလေ၊ မြားကိုဝါးနဲ့လုပ်ထား တာလား၊ သံနဲ့ပလုပ်ထားတာလား”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်က အနီးသို့ တိုးကပ်ထိုင်၍

“ဒီလို ဦးရွှေမိုးရဲက တိရစ္ဆာန်တွေဟာ မမြင်ရတဲ့နာနာ ဘာဝတွေကို မြင်နိုင်သိနိုင်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့ အဘိုးအဘွားတွေကတော့ မြင်နိုင်တယ်သိနိုင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသိညာဏ်ပညာကြီးတဲ့လူတွေတောင် မသိမြင်နိုင်တာ တိရစ္ဆာန်တွေက သိမြင်နိုင်ပါ့မလား”

ဟုမေးခွန်းထုတ်လေ၏ ၊ လူကြီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ ဖွာရှိုက်၍

“ရယ်ဒီမိတ်လုပ်ထားတဲ့ ကျမ်းစာထဲက အဖြေတွေကို ပြောရမလား၊

ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံကို ပြောရမလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူငယ်များက

“ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကိုသာပြောပါ”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ လူကြီးက

“ကျမ်းစာထဲက အဖြေတွေကိုပြောရရင် တစ္ဆေဒီပနီတို့ ဘုရားဟော

ပေတဝတ္ထုတွေကို ကိုးကားရတော့မှာပဲဟေ့၊ ကိုယ်တွေ့ အတွေ့ အကြုံကိုပြောရရင်တော့ တစ္ဆေဒီပနီတွေဟာ မမြင်ရတဲ့ နာနာဘဝ သူရဲတစ္ဆေတွေကို သဘာဝကပေးတဲ့ အသိညာဏ်နဲ့ သိနားလည်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဘာကြောင့် သိနားလည်သလဲ လိုတော့လာမမေးနဲ့၊ ငါလဲမပြောနိုင်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က မြန်အောင်မြို့အပိုင်မှာရှိတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာကို ငါရောက်ဖူးတယ်၊ ရွာနာမည်ကိုတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့၊ ပြောလို့မကောင်းဘူး၊ အဲဒီ ရွာကလေးမှာ ဒုစရိုက်မှု အလွန်ပေါတယ်၊ တစ်ရွာလုံး ဒုစရိုက် အလုပ်ကိုလုပ်တယ်လို့တောင်ပြောနိုင်တယ်၊ ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ လူသတ်မှု၊ အမျိုးမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိတယ်၊ ရွာမှာ နွားခိုးတွေလဲ အင်မတန်ပေါတယ်၊ အဲဒီ ရွာကလေးရဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ နွားခိုးမတွေ နွားသတ်လေ့ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းရှိတယ်၊ ငါတို့စီး လာတဲ့ နွားလှည့်ဟာ သန်းခေါင်ကျော် အချိန်မှာ နွားသင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ရတယ်၊

ထူးဆန်းတာက သင်္ချိုင်းအနားကိုလဲ ရောက်ရော နွားတွေ ဟာ ထိတ်လန့်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးဖို့မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ခြေစုံကန်ပြီး ရပ်နေကြတယ်။ နွားသင်္ချိုင်းရဲ့ အထာကိုသိတဲ့ လှည်းဆရာက လှည်း ပေါ်ကဆင်းပြီး နွားတွေကို ပွတ်သတ်ချောမြူရတယ်။ အားပေး စကားပြောရတယ်။ ဒီတော့မှ နွားတွေက အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ နွားသင်္ချိုင်းကိုဖြတ် ကြတယ်။ လှည်းဆရာက နွားသရဲခြောက် တယ်လို့ပြောတယ်။ နွားတွေဟာ နွားသင်္ချိုင်းကိုလွန်မှ ပုံမှန်ဖြစ်ပြီး ရုန်းကန်ကြတာတွေ့ရတယ်။ ဒါဟာငါ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ပဲ။ နောက်ထပ် ကိုယ့်တွေ့တစ်ခုကို ပြောရရင်တော့ ငါဟာ လိပ်ပြာလွင့်တတ်တဲ့ ဦးဘတူဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်တစ်ယောက်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“လိပ်ပြာလွင့်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလွင့်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၍ ကျန်လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း

“လိပ်ပြာလွင့်တယ်ဆိုတာ သေတာကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက

“လိပ်ပြာလွင့်တယ်ဆိုတာ သေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို

ခဏခွဲလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ တစ်ခါတည်းကွဲမထွက်အောင် ငွေကြိုးမျှင်လေးနဲ့ ဆက်ထားတယ်။အဲဒီ ငွေကြိုး မျှင်လေး ပြတ်သွားရင်တော့ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့သူဟာ အသက်ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။လိပ်ပြာလွင့်ခြင်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သူ့ဘာသာ အလိုအလျောက် လိပ်ပြာလွင့်တာရယ်။လူက လေ့ကျင့်ပြီး လိပ်ပြာလွင့် တာရယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အလိုအလျောက်လိပ်ပြာလွင့်တာမှ လူဟာအိပ်ပျော်လို့ အိပ်မက်မက်ရင်း မတော်တဆ လိပ်ပြာလွင့်တာရယ်။ ရောဂါဝေဒနာ တစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားပြီး လိပ်ပြာလွင့်တာရယ်လို့ နှစ်မျိုးကွဲသေးတယ်။ လိပ်ပြာလွင့်တယ်ဆိုတာ ဝေဟင်ခရီးသွားနေ ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့

လိပ်ပြာလွင့်ခြင်းကိုတတ်မြောက်တဲ့သူကတော့ ခရီးမှာ ကြုံတွေ့ရသမျှကို မှတ်မိနေတယ်။ မတတ်တဲ့သူကတော့ အိပ်ရာကနိုးရင် မထင်မရှားဖြစ်ပြီး အိပ်မက်လို့ ထင်ရင် ထင်နေတတ်တယ်။ ကမ္ဘာဦးအစက လူတိုင်းဟာ လိပ်ပြာလွင့်တတ်တယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ယူဆကြတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ လောဘ၊ ဒေါသတွေများလာပြီး လိပ်ပြာလွင့်ခြင်း အတတ်ပညာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ အတတ်ကို သင်ယူရင် တတ်မြောက်နိုင်တယ်။ အနောက်တိုင်းမှာတော့ လိပ်ပြာလွင့်နိုင်တဲ့သူတွေ အတော်များလို့ အသင်းအဖွဲ့တွေတောင် ထူထောင်ထား တာရှိတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့၊ အမှတ်(၅)အနောက်(၇၃)လမ်းမှာ မနောသုတေသနအသင်း ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီအသင်းကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လိပ်ပြာလွင့်ခြင်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အထူးလေ့လာနေတဲ့ အသင်းကြီးပဲကွ။ ငါ့မိတ်ဆွေဦးဘတူ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တိဘက်နိုင်ငံမှာ ဆရာကြီးတွေနဲ့အတူနေပြီး လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ မကြာခဏ အောင်အောင်မြင်မြင် လိပ်ပြာလွင့်နိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ လောက်က ဆိုတော့ ငါ့အသက် အရွယ်ငယ်သေးတော့ ဦးဘတူ လိပ်ပြာလွင့်လွင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးဘတူက ငါနဲ့အလောင်းအစားတစ်ခုလုပ်ပြီး လိပ်ပြာလွင့်ပြခဲ့တယ်။ သူနဲ့ငါ အလောင်းအစားလုပ်တဲ့ပွဲမှာ ငါရှုံးပြီး ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတပဲကွ”

ဟုပြောလေ၏ ၊ ဦးရွှေမိုးကဆက်လက်၍

“ဦးဘတူနဲ့အလောင်းအစားကိစ္စကို ဆက်ပြောမယ်ကွ။ ဒီတုန်းက ဦးဘတူဟာသင်္ဃန်းကျွန်း ဘက်က ကျွန်းအိမ်မည်းကြီးမှာနေတယ်။ ငါဟာ ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားအနီးက ဧရပ်ကြီးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထွန်းပြီး ဗေဒင်ကျမ်းတစ်အုပ်ကိုပြုစုနေရမယ်။ ဦးဘတူနဲ့ ငါရဲ့စည်းကမ်းအရ ညသန်းခေါင်အချိန်မှာ ဦးဘတူက လိပ်ပြာလွင့်တဲ့ပညာနဲ့

ငါဆီကိုရောက်အောင် လာရမယ်။ လာရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး၊ ဗေဒင်ကျမ်းထဲမှာ ငါပြုစုတဲ့စာကြောင်းတွေကို မှတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပြန်ပြောရမယ်လို့ သဘောတူထားတယ်။ ဦးဘတူနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်တဲ့ ညကသန်းခေါင် အချိန်ကိုရောက်တော့ ငါက နက္ခတ်ပညာနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ အခန်းကို စတင်ဂေးသားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဇရပ်နဘေးမှာအိပ်နေကြတဲ့ ခွေးသုံးကောင်ဟာ အိပ်နေရာက ထပြီးဇရပ်ပေါ်ကိုကြည့်ပြီး စူစူးဝါးဝါးဟောင်တော့တာပဲ။ ခွေးတွေဟောင်တာ သိသာထင်ရှား လွန်းလို့ ငါတောင် ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားတယ်။ ခွေးသုံးကောင်းဟာ ဇရပ်တစ်နေရာကို ကြည့်ပြီးဆူညံနေအောင် ဟောင်တော့တာပဲ။ နောက်တော့ ဇရပ်ရဲ့အဝေးကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တဲ့သဏ္ဍန်နဲ့ ဟောင်ပြီးလိုက်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ကိုရောက်တော့ဦးဘတူကညက ဗေဒင်ကျမ်းထဲမှာ ငါရေးနေတဲ့အခန်းကို တန်းပြောပြနိုင်လို့ အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီတုန်းက ဦးဘတူကို မသင်္ကာတာနဲ့ ဦးဘတူရယ် ခင်ဗျားလိပ်ပြာလွင့်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ တယ်လီပသီ စိတ်တန်ခိုးတွေများရှိနေသလားလို့ မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဦးဘတူက ရယ်မောပြီးတော့ လိပ်ပြာတကယ်လွင့်တာပါကွာ။ ညသန်းခေါင်အချိန်ကြီး ငါလိပ်ပြာလွင့်ပြီး ဇရပ်ကို လာတော့ ခွေးသုံးကောင်က ငါရဲ့ လိပ်ပြာကိုမြင်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်တာ မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ လိပ်ကို လူတွေကသာ မမြင်နိုင်တာ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ကတော့မြင်နိုင်တယ်ကွလို့ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ငါလဲကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အရှုံးပေးပြီး သုံးနှစ်သုံးမိုး သူတောင်းစား လုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဦးဘတူကိုလဲ လိပ်ပြာလွင့်နည်း သင်ပေးဖို့မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ တယ်။ ဒီတော့ဦးဘတူက ငါဟာလိပ်ပြာလွင့်ခြင်းကို သံသယရှိနေတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် မအောင်မြင် နိုင်ဘူးဆိုပြီး လိပ်ပြာလွင့်တာကို သင်မပေးခဲ့ဘူး။”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေရာ လူငယ်များသည် ဦးရွှေမိုး၏ အဖြေကို သဘောကျသွား ပြီး အတန်ကြာအောင် မေးမြန်းကြပြီးနောက် ဇရပ်မှထွက်သွားလေ၏ ။

ထိုအခါမှပင် ဦးရွှေမိုးသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ရေနှေးတည်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ထိုအခိုက် မှာပင် နွားကျောင်းသား လူရွယ်တစ်ဦးသည် ဦးရွှေမိုး၏ ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“ဦးရွှေမိုး ရေနှေးအိုးတည်မလို့လား၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တည် ပေးပါ့မယ်၊ ဟော.....ဇရပ်အောက်ခြေမှာ ခြေရာတွေမနည်းပါလား”

ဟုရေရွတ်ကာ မြေပေါ်ရှိ ခြေရာများကိုကြည့်လေ၏။ ထို့နောက်

“ဪ.....ရွာထဲက ကောင်တွေလာသွားတာကိုး၊ ဦးရွှေမိုးကို မေးခွန်းတွေအများကြီးမေး ပြီး အိုးထဲကရေနှေးတွေ အကုန်သောက်သွားတာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးရွှေမိုး အာခြောက်ပြီး ရေနှေးထတည်တာကိုး၊ ဪ.....ဒီနေရာက ခုံဖိနပ်ခြေရာ ခုံဖိနပ်အမြဲဝတ်တဲ့ ကောင်က ဖိုးလုံးပဲ၊ ဟောဒီခြေရာက ပိန်းတန်းဖိနပ် ခြေရာ၊ ပိန်းတန်းဖိနပ်ဝတ်နိုင်တဲ့ကောင်က သူကြီးသား အောင်ဦးနဲ့ ဖိုးနီပဲရှိတယ်၊ သူကြီးသားက ဒီကောင်တွေနဲ့မတည့်တဲ့အတွက် ဖိုးနီဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျန်တဲ့ခြေရာသုံးခုက ဖိနပ်မပါဘူး၊ ဖိနပ်မပါတဲ့ကောင်တွေက ဖိုးနီနဲ့ ဖိုးလုံးရဲ့ အပေါင်းအဖော် ချက်ကြီးနဲ့စိန်လှ ဖြစ်မယ်၊ ကျန်တဲ့ခြေရာရှင်က ဘယ်သူလဲ”

နွားကျောင်းသားလူရွယ်သည် ခြေရာများကိုကြည့်၍ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း ဇရပ် လှေကားဝတွင်ကျနေသော ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ကိုကြည့်၍

“ဪ.....သိပြီ၊ ကျန်တဲ့ခြေရာရှင်က ရွာတောင်ပိုင်းက မုဆိုးမသား တောက်တဲ့ပဲ၊ ဒီလူစု ထဲမှာ အငြင်းသန်ဆုံးက ဖိုးလုံးနဲ့ဖိုးနီ၊ ဒါကြောင့် ဖိုးလုံးနဲ့ဖိုးနီက ကိစ္စတစ်ခုကို ငြင်းခုန်ရင်း ဦးရွှေမိုး ဆီလာမေးတာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဦးရွှေမိုးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား.....မင်းမဆိုးဘူး၊ ကဲ.....ငါတို့ ဘာအကြောင်းတေ
ပြောကြလဲ”

ဟု ပညာစမ်းသလိုနှင့် မေးမြန်းလိုက်ရာ နွားကျောင်းသားလူရွယ်သည်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဇရပ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ဦးရွှေမိုး
ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဇရပ်ကြမ်းပြင်ကို သေချာစွာ ကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟဲ.....ဟဲ.....ကျုပ်သိပြီ၊ ကြမ်းပြင်ကဖုံတွေမှာ ဦးရွှေမိုးလက်နဲ့
“ဥုံမနိပဒွေဟုံ” လို့ ရေးထားတယ်၊ ဒါဟာ တိဘက်လူမျိုးတွေ
အလွန်အလေးအမြတ်ထားတဲ့ ဆုတောင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဦးရွှေမိုးတို့
တိဘက်လားမားကြီးတွေအကြောင်း၊ ဝိညာဉ်လွင့်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောကြမယ်၊
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေမိုးက တဟားဟားရယ်မော၍

“မှန်တယ်ကွ၊ မင်းမဆိုးဘူး၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ ဝင်လုပ်ရင်
စုံထောက်တွေ လက်မြောက် ရမယ့်ကောင်ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ထိုအခါ လူရွယ်က လူကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ
ဇရပ်အောက်သို့ဆင်းကာ ထင်းခြောက်များကိုကောက်၍ ရေနွေးအိုးတည်လေ၏။

ရေနွေးအိုးမဆူမီ ထင်းခြောက်များကိုထည့်ရင်း သူ၏
ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိ၏။

သူ၏ ဖခင်သည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်မည်ဆိုကာ
သူငယ်စဉ်ကပင် ရွာကထွက် သွားပြီး ဆရာစံ၏ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့သို့ရောက်သွားလေ၏။
ဆရာစံ၏ အရေးတော်ပုံကျဆုံးသောအခါ ဖခင်သည် ရွာသို့ပြန်၍ တိမ်းရှောင်ခဲ့၏။

သို့သော် မကြာမီပင် ပုလိပ်များရောက်လာပြီး ဖခင်ကို

ဖမ်းဆီးသွားလေ၏။ ဖခင်သည် ထောင်ထဲတွင် ကျဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းရ၏။
ဖခင်စိတ်နှင့်ပင် မိခင်လည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့လေ၏။
လူမမယ်ကလေးငယ်အရွယ်ရှိသော သူ့ကို ဒေါ်စံမြဆိုသော မုဆိုးမကြီးတစ်ဦးက
မွေးစားခဲ့လေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ဒေါ်စံမြသေဆုံးခဲ့ပြန်သဖြင့် လောကအလယ်တွင်
သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့ရပြန်၏။

သူသည် တစ်ရွာလုံး၏ ခိုင်းဖတ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်စားရင်း
စားဝတ်နေရေးပြဿနာကို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းရ၏။ မိုးမျှော်သည် သူ၏
ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ခန့်က
ဦးရွှေမိုးကြီးနှင့် စတင်ခင်မင်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်သတိရလာ၏။

သူသည် ရွာပြင်ဧရိယာပျက်ကြီးသို့ နွားကျောင်းထွက်လာရာမှ
ခရီးသွားလူကြီးတစ်ဦးကို သတိပြုမိ၏။

ထိုလူကြီးသည် ဧရိယာပျက်ကြီးခိုနေပြီး ညနေစောင်းသည်အထိ
မည်သည့်အစား အသောက်ကိုမျှ စားသောက်သည်ကို မတွေ့ရချေ။ သူသည်
လူကြီးဆာလောင်နေမည်ဟု တွေးတောကာ ကရုဏာသက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူကြီး၏ အနီးသို့သွား၍

“ဦးလေး၊ ရွာထဲကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းပြီး
တစ်ခုခုစားပါလား၊ တစ်နေကုန် ဦးလေး ဘာတစ်ခုမှ မစားရသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ လူကြီးက ခေါင်းခါ၍

“နေပါစေကွာ၊ ငါဒီဧရိယာပျက်မှာပဲနေပါမယ်၊ ရွာထဲကိုဝင်လို့လဲ
မဖြစ်ဘူးကွ”

ဟုပြောလေ၏။

သူသည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် ထိုလူကြီးသည်

ဝရမ်းပြေးလူဆိုးကြီးဖြစ်နေမလားဟု တွေးတောမိပြန်၏။ လူကြီးက သူ၏ အမှုအရာကိုကြည့်၍

“ဟားဟားဟားဟား.....ငါ့ကို လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်လို့ ထင်နေပြီလား၊ ငါဟာ လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါ့နာမည် ရွှေမိုး လို့ခေါ်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ငါဒီဇရပ်ပျက်ကြီးမှာနေတော့ မယ်၊ မင်းဟာ ငါနဲ့ပထမဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့လူပဲ၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူက

“ကျုပ်နာမည် မိုးမျှော်လို့ခေါ်တယ်၊ ရွာထဲမှာပဲနေတယ်၊ နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေး ထမင်းစားရအောင် ရွာထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ၊ ညနေစောင်းပြီ၊ ဗိုက်ဆာနေတော့မယ်”

ဟုဖိတ်ခေါ်လေ၏။ သူ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ဦးရွှေမိုးက လက်မခံဘဲ

“မင်းရဲ့စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲကိုမလိုက်တော့ပါဘူး၊ တစ်ရက်တလေ ထမင်းမစားရလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ”

ဟု ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

မိုးမျှော်သည် သနားဂရုဏာသက်သော စိတ်ထားရှိသဖြင့် လူကြီးအား စိတ်မသက်သာ သလိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ငှက်ပျောခိုင်ကြီးတစ်ခုကို ထမ်းလာသော လူတစ် ယောက်ကိုမြင်၍ မိုးမျှော်က

“အဲဒီ လူက ကျွန်တော်တို့ရွာထဲကပဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ

ကပ်စေးနဲ့ကြီးဆိုတော့ သူ့ဆီက ငှက်ပျောသီးတောင်းလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် တစ်မူးလောက် ပေးပါ။ ကျွန်တော် ငှက်ပျောသီးဝယ်ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက ငှက်ပျောသီးများကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ
“နေပါစေကွာ၊ ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံပဲရှိပါစေတော့၊ မစားတော့ပါဘူး”

ဟု ခေါင်းမာမာဖြင့်ဆိုလေ၏။

လူကြီးကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးထံမှ ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို
တောင်းယူလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးသည် မိုးမျှော်ကို ခင်မင်သူဖြစ်သဖြင့်
ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ပန်းကန်ထဲတွင် အပြည့်အမောက်ထည့်၍ ယူဆောင်
ပေးလေ၏။ မိုးမျှော်က ပန်းကန်ထဲရှိ ထမင်းဟင်းများကို ဖက်ထဲတွင်ထည့်၍
ထုပ်ကာ

“ဒီထမင်းတွေက ကျုပ်စားဖို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရွာပြင်ဇရပ်မှာ
ရောက်နေတဲ့ဧည့်သည် တစ်ယောက်အတွက်”

ဟု ပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းစားမယ်ထင်လို့ ထည့်လာတာကွ၊ ဧည့်သည်ကို
ကျောင်းခေါ်လာပြီး ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်ကျွေးလဲ ရပါတယ်ကွာ၊ တကူးတက
သွားပြန်ပို့ရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမျှော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဧည့်သည်လူကြီးနာမည်က ဦးရွှေမိုးတဲ့ဗျ၊ ရွာထဲကိုလိုက်ပြီး
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းဖို့ ခေါ်တာလဲမရဘူး၊ သူ ထမင်းမစားရသေးတာသိလို့
ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန် လိုက်စားပါ လို့ခေါ်တာလဲ မရဘူး၊
အတော်ထူးဆန်းတဲ့လူကြီးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမျှော်၏ စကားကိုနားထောင်၍ ကပ္ပိယကြီးက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ဦးနော် မိုးမျှော်၊ ရွာထဲကိုမဝင်ရဲဘူးဆိုတာ ဆန်းတော့ဆန်းနေတယ်၊ ဝရမ်း ပြေးလူဆိုးများဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မိုးမျှော်က ခေါင်းခါ၍

“ဦးရွှေမိုးပုံစံက လူဆိုးလူသွမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ သူ့မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူ ဒီနေ့ကစပြီး ဧရပ်မှာနေမယ်လို့ပြောတယ်၊ ကဲ.....ပြောနေကြာတယ်ဗျာ၊ ဒီလူကြီးကို ထမင်းသွားပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဦးရွှေမိုးရိရာ ဧရပ်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ထမင်းထုပ်ကို ဦးရွှေမိုးရှေ့သို့ ရိုသေစွာချပေးပြီးနောက်

“ဦးရွှေမိုး ရွာထဲလိုက်မစားချင်ဘူးပြောတဲ့အတွက် ကျုပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းက တောင်းလာ တာ၊ အားရပါးရ စားပေတော့၊ ဟောဒီမှာ ရေအိုး၊ ရေအိုးကတော့ ကျုပ်နွားကျောင်းတဲ့ ညောင်ပင်က ခဏယူလာတာ၊ ပြီးရင် ပြန်ထားရမယ်၊ ဒီရေအိုးထဲကရေကိုလဲ နေ့စဉ် ကျုပ်ပဲ ကုသိုလ်ပြုထားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေမိုးက ထမင်းထုပ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီဟေ့၊ မင်းဟာ အတော်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ၊ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ စားပြီးမှ စကားဆက်ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လက်ကိုစင်ကြယ်စွာဆေးပြီး ထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်၍ ဣန္ဒြေရရ စားသောက် လေ၏။

လူကြီး၏ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်နေပုံကိုကြည့်၍ မိုးမျှော်သည်

ရင်ထဲတွင် များစွာပီတိ ဖြစ်ရလေ၏။

လူကြီးက ထမင်းစားပြီးနောက် ရေတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ပြီး

“ငါ ထမင်းမစားရတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီကွ၊ ရွာစဉ်လျှောက်ပြီး ဗိုက်ဆာရင် ရေအိုးစင် က ရေကိုသောက်တယ်၊ မြေပေါ်မှာ ကြွေကျနေတဲ့ အသီးလေးဘာလေးတွေ့ရင်တော့ ရေဆေးပြီး စားရတာ ပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေရာ မိုးမျှော်သည် ဦးရွှေမိုးကြီးအား

လွန်စွာဂရုဏာသက်သွားလေ၏။ ထိုလူကြီး သည် လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံခြူးတစ်ပြားမှ ရှိပုံမရပေ။

ထို့ကြောင့် လူကြီး၏ နေ့စဉ်စားဝတ်နေရေးအတွက်

ခက်ခဲရာပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ လေ၏။

မိုးမျှော်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ နေ့လယ်စာစားချိန်၌

သူ့အတွက် ထမင်း ထုပ်သာမက လူကြီးအတွက် ထမင်းထုတ်ပါပိုထုပ်၍ ဇရပ်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဇရပ်ပေါ်တွင် အေးဆေးစွာထိုင်၍ ဆေးလိပ်ဖွာရှိုက်နေသော လူကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။

မိုးမျှော်က ထမင်းထုပ်ကို ဦးရွှေမိုးအား ကမ်းပေး၍

“ဦးလေးအတွက် ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ် ပိုထုပ်လာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေမိုးက

“ငါက တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်ပဲစားတယ်ကွ၊ နေ့လယ်စာ မစားဘူး၊

ညစာပဲစားမယ်၊ ဒီတော့ မင်းပေးတဲ့ ထမင်းထုပ်ကို သိမ်းထားပြီးညနေမှာ စားမယ်ဟေ့”

ဟုပြောလေရာ မိုးမျှော်သည် ဦးရွှေမိုးကြီးကို ဂရုဏာသက်သွားပြန်၏။

ဤလူကြီးသည် စားဝတ်နေရေးခက်ခဲလွန်းလှ၍ တစ်နေ့လျှင် ထမင်းတစ်နပ်သာ

စားသောက်ရရာသည်ဟု တွေး မိပြန်၏ ။

ညနေစောင်းသောအခါ ဦးရွှေမိုးနှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း မိုးမျှော်က
ငင်း၏ ဘဝကို မေး မြန်းကြည့်သောအခါ

“ငါ့ဘဝက အတော်စုံတယ်ကွ၊ မင်းကို အစအဆုံး ပြောရရင်
တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင် ရှည်ကြီးဖြစ်သွားမယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ မိုးမျှော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဦးလေးက ဘယ်အရပ်က လာတာလဲ၊ ဦးလေးမှာ အိမ်မရှိဘူးလား၊
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ရော မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက

“ငါဟာ မြန်မာပြည်အနှံ့လျှောက်သွားနေတော့
ဘယ်အရပ်ကလာသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရခက်ခက်ပဲကွ၊ ငါ
နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့တဲ့ အရပ်က ရမည်းသင်းကွ၊ ငါဟာ မွေးကတည်းက အိမ်နဲ့ယာနဲ့
မနေဖူးဘူး၊ အလွန် အင်မတန်ကျယ်ဝန်းတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးရှိလျက်နဲ့ ငါ့အိမ်၊ သူ့အိမ်
ဆိုပြီး ခွဲခြားမနေချင်ပါဘူးကွ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်ပေါ့၊ ငါဟာ
မွေးကတည်းက တစ်ကောင် ကြွက်ပဲ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိပါဘူး၊
တကယ်တော့ ဆွေမျိုးသားချင်းရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းဟာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အချို့သော
လူတွေဟာ ဆွေမျိုးကို သိပ်အားကိုးတာ တွေ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီ လို့ လူမျိုးဟာ
နောက်ဆုံးတော့ ဆွေမျိုးနှိပ်စက်လို့ ရှိသမျှကုန်တာပါပဲကွာ”

ဦးရွှေမိုး၏ စကားကို နားထောင်၍ မိုးမျှော်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ဦးရွှေမိုးက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို
လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက် ပြီး

“ငါ့ဘဝမှာ သင်ယူလေ့လာရမယ့် ပညာတွေများလွန်းလို့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုး၏ စကားကြောင့် မိုးမျှော်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်.....ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဦးရွှေမိုးက ဘယ်လိုထမင်းစားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“ထမင်းစားဖို့ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ခပ်ညှို့ညှို့လူတွေရဲ့ အလုပ်ကွ၊ အချို့သော လူတွေ ဟာ မွေးကတည်းက ထမင်းစားဖို့၊ မိန်းမယူဖို့၊ ကလေးမွေးဖို့ အလုပ်တွေလုပ်လိုက်ရတာ ကွာ၊ သေ တဲ့အထိ မနားရဘူး၊ သူတို့ဟာ ရတောင့်ရခဲလို့ဘဝမှာ ဘာမှ မရလိုက်၊ ဘာမှမသိလိုက်ဘဲ သေ သွားရရှာတယ်၊ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလဲ နားမလည်ကြဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မိုးမျှော်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်၍

“ကျုပ်မေးတာ ဦးရွှေမိုး ဘယ်လိုထမင်းစားသလဲဆိုတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“ဟားဟား.....ကောင်လေး၊ မင်းသဘောမပေါက်သေးဘူး၊ ငါဟာ အကူအညီလိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင် ကူညီပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ငါထမင်းစားရတာ ပေါ့၊ ငါ့အလုပ်လုပ်တာ ထမင်းစားဖို့နဲ့ အလုပ်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရည်မှန်းချက်တွေအတွက် လုပ်ကိုင်ရင်း ထမင်းစားသွားတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မိုးမျှော်သည် ဦးရွှေမိုးစကားကို ချေပရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာသဖြင့် ရယ်မောကာ

“အခုလို အချိန်မှာ ဦးရွှေမိုး ဘယ်လိုထမင်းစားမလဲ။

ကျွန်တော်သာမရှိရင် ဦးရွှေမိုး ထမင်း ငတ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား.....ကောင်လေး၊ မင်းဘက်ကကြည့်တော့လဲ

ငါ့စကားတွေဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မင်းကျွေးတဲ့ထမင်းကို ငါစားနေရတာ ကိုး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကဆိုရင် ငါဟာ ထမင်းစားဖို့ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ မပူပင်ရဘူးကွ။ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ငါ့အတွက် ထမင်းစားဖို့ခက်ခဲတာ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမျှော်က သက်ပြင်းချ၍

“ထမင်းစားဖို့ လွယ်ကူချင်ရင် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်

ရွာထဲကလူတွေ ခိုင်းသမျှ မညည်းမညူ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ထမင်းစားဖို့ ပိုက်ဆံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟားဟား.....မင်းပြောပုံအရ ပိုက်ဆံရှိမှ ထမင်းစားရမယ်ပေါ့။

ဒါဆိုရင် ငါ့ရဲ့လွယ်အိတ် ကို ယူလိုက်စမ်းကွာ”

ဟုဆိုသဖြင့် လေးလံလှသော ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို ယူပေးလေ၏။

ဦးရွှေမိုးသည် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ကတ္တီပါအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကိုယူ၍

ဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သော အခါ

တချွင်ချွင်မြည်သောအသံဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်နေသော

ရွှေဒဂါးများကို တွေ့ရလေ၏။

မိုးမျှော်သည် ရွှေဒဂါးပုံကိုကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏

။ ဦးရွှေမိုးက ရွှေဒဂါးတစ်ပြားကိုယူ၍ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး

“အတုတွေမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဂျော့ခေါင်းရွှေဒင်္ဂါးအစစ်တွေ”

ဟုဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ပစ်ပေးလိုက်ပြန်၏။

မိုးမျှော်သည် ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားကို တချင်ချင်မြည်အောင် ကစားပြီးနောက် ဤလူကြီးသည် ဤမျှများပြားသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို မတရားသောနည်းလမ်းဖြင့် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သံသယ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဦးရွှေမိုးက မိုးမျှော်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရယ်မောပြန်ကာ

“မင်း ငါ့ကို သံသယဝင်နေပြန်ပြီ၊ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ငါပိုင်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါ။ ရန်ကုန်မြို့က တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ကို ငါ့ပညာနဲ့ အကျိုးပြုခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဌေးကြီးက ကျေးဇူး တင်ပြီး ငါ့ကိုပေးခဲ့တာကွ၊ တကယ်တော့ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ငါ့အတွက် ကျောက်ခဲလောက်ပဲ တန်ဖိုးထားပါတယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ထမင်းစားဖို့ အဆင်ပြေမယ်ထင်နေတဲ့မင်းကို ပြချင်လို့ ထုတ်ပြတာပါ။ မင်းဟာ ငါ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေအားလုံးကို မင်းလိုချင်ရင်လဲ ယူလိုက်ပါကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းကျွေးတဲ့ထမင်းနှစ်နပ်ဟာ ငါ့အတွက် အလွန် အကျိုးရှိပါတယ်၊ သဲကန္တာရထဲရောက်ရင် ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ရေတစ်ခွက်လောက် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးပုံကြီးကို ရှေ့သို့တိုး၍ မိုးမျှော်အား ရက်ရက်ရောရောပေးနေလေ၏။ မိုးမျှော်က ခေါင်းခါ၍

“အို.....ကျုပ်မလိုချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်လုပ်အားမပါတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျုပ်မမက်မောဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ.....မင်းစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ ငါ့မှာ ရွှေရှိတယ်၊

ငွေလဲရိုတယ်၊ ရွှေမလိုချင် ငွေပေးမယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲမှ ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက်ဆွဲထုတ်ပြ လေ၏။

ထိုအခါ လွယ်အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော ငွေစက္ကူများကိုကြည့်၍ မိုးမျှော်သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားပြန်ပြီး

“ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဒီလောက်အများကြီးရှိရက်နဲ့ ထမင်းငတ်နေတဲ့သူကို ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူး သေးတယ်”

ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရှိုက်၍

“ထမင်းငတ်ရုံမကဘူးကွ၊ နေစရာမရှိ၊ စားစာမရှိ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ ဇရပ်ပေါ်မှာ နေနေရ သေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမိုးစကားကြောင့် မိုးမျှော်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ခေါင်းရမ်း ကာ

“ကျုပ်တော့ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်သွားပြီဗျာ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ရှင်းပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်၍

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပြီပဲ၊ တစ်ချိန်တော့ ပြောပြမှာပေါ့၊ အခုတော့ ပြောပြဖို့ စောလွန်းပါတယ်ကွာ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးမျှော်က သက်ပြင်းချ၍

“မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီဆိုတော့လဲ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ပတ္တရားအတိုင်း ဦးရွှေမိုး

စားဖို့သောက်ဖို့ အတွက် ကျုပ်ကူညီရမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ဦးရွှေမိုးသည် မိုးမျှော်၏ စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးမျှော်က ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဦးရွှေမိုးအား သွားပေးပြန်၏။

ဦးရွှေမိုးက မိုးမျှော်၏ ထမင်းထုပ်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် ရေတစ်ခွက်ကိုသောက်ကာ

“နောက်တစ်နေ့ကစပြီး မင်းထမင်းပို့စရာမလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို အလိုအလျောက် ထမင်းကျွေးမယ့်သူတွေ ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးမျှော်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်

ထမင်းကျွေးမယ့်သူတွေ ရောက်လာတော့မယ် ဟုတ်လား၊ ဦးရွှေမိုး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို နှိုက်ယူ၍

“အတိတ်နိမိတ်ကောက်တဲ့ပညာကြောင့် သိတာကွ၊ နိမိတ်ကောက်တဲ့ပညာဆိုလို့ ခက်ခက် ခဲခဲမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါ ဒီနေ့ မနက်စောစော အိပ်ရာကထတော့ ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်က အိမ်မြှောင်လေး ဟာ ငါ့ရဲ့ရှေ့ကို ဖုတ်ခနဲကျလာတယ်၊ အိမ်မြှောင်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ဒီနေ့ဘာနေ့လဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဒီတော့မှ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ စားရတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိလိုက်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမျှော်က သက်ပြင်းချ၍

“ဟုတ်ပုံမလား၊ ဦးရွှေမိုးရယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက မိုးမျှော်ကို စိန်ခေါ်သော

အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းမနက်ဖြန် ငါ့အတွက် ထမင်းထုပ်မပို့နဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

*

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မိုးမျှော်သည် ဦးရွှေမိုးကို ထမင်းမပို့တော့ဘဲ ဇရပ်အနီး တွင် နွားကျောင်းရင်း အကဲခတ်နေလေ၏။

ညနေစောင်းကာနီးသည်အထိ ထမင်းပို့မည့်သူ ရောက်မလာချေ။ မိုးမျှော်က ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီး

“ဦးရွှေမိုး ထမင်းပို့မယ့်သူ ရောက်လာမယ်ဆို”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဦးရွှေမိုးက အဝေးဆီသို့မျှော်ကြည့်၍

“ဟိုမှာ လာပါပြီကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိုးမျှော်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖုံတထောင်းထောင်းထအောင် မောင်းနှင်လာသော လှည်းတစ်စီးကိုတွေ့ရလေ၏။

ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းပေါ်တွင် မည်သည့်အစားအသောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ညည်းညူ၍ လိုက်ပါလာသောလူနာတစ်ယောက်နှင့် ဆွေမျိုးများကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

လှည်းသည် ဇရပ်ရှေ့တွင်ရပ်၍ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက စောင်ခြုံထားသောလူနာအား

“အဘ သက်သာလားဟင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါ၍ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်

“မသက်သာဘူး၊ ဗိုက်ထဲမှာ အတော်နာနေတယ်”

ဟု ညည်းညူလေ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ဦးက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်

“ဒုက္ခပါပဲ အဘရယ်၊ ဆေးဆရာကြီးကလည်း ဒီနေ့မှ
ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးရွှေမိုးက ဇရပ်ပေါ်မှကြည့်၍

“လူနာကို ဇရပ်ပေါ်ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်က ဆေးကောင်းကောင်း
ကုတတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေမိုး၏ စကားကြောင့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား ပြီး အဘိုးကြီးကို ဇရပ်ပေါ်သို့ ခေါ်လာလေ၏။

ဦးရွှေမိုးက လူနာကို ခဏကြာအောင် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အခုချက်ချင်း ယူပစ်သလိုပျောက်သွားမယ်၊
လောလောဆယ် ကျုပ် လူနာ အတွက် ဆေးသွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မိန်းမပျိုလေးသည် ဦးရွှေမိုး၏
နောက်ကျောကို ကြည့်၍

“ဆေးဆရာကြီးက ဆေးလဲမရှိဘဲ အခုမှ ဆေးသွားရှာတယ်၊
အဘရောဂါကို ဘယ်လို ပျောက်အောင်ကုမှာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲရှင်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် လက်ထဲတွင် အပင်အရွက်အချို့ကို ရှာဖွေပြီး
ဦးရွှေမိုးပြန်ရောက်လာကာ လွယ်အိတ်ထဲရှိ ကျောက်ပြင်လေးကိုထုတ်၍
ဆေးကြိတ်လေ၏။ အရွက်အခက်များကို ညှစ်၍ လူနာကို တိုက်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လူနာ၏ ဗိုက်နာသောဝေဒနာသည်
ယူပစ်သလိုပျောက်ကင်းသွား လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက

“အိမ်ကိုရောက်လို့ ဝမ်းတစ်ကြိမ်သွားပြီးရင် ဝေဒနာရှင်းရှင်းပျောက်ပြီ”

ဟု ပြောလေရာ လူနာအဘိုးကြီးက ဝမ်းသာအားရ ထထိုင်၍

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျုပ်က တစ်ဖက်ရွာက လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး အနားယူပါ ဦးဆရာ၊ ကျေးဇူးပြုချင်လွန်းလို့ပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက လက်ကာပြ၍

“ရွာထဲကိုလိုက်ဖို့တော့ သည်းခံပါဗျာ၊ ကျုပ် ဒီဇေ့မှာပဲ နေချင်သေးတယ်”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက အတန်ကြာအောင်ပြောဆိုပြီးနောက် ဦးရွှေမိုးက လက်မခံ သဖြင့် လက်လျော့လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဆရာ့ကို ဆေးဖိုးဝါးခ ဘယ်လောက်ကန်တော့ရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“အင်း.....ဆေးဖိုးဝါးခလဲ မပေးနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်အတွက် ပိုက်ဆံမလိုပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိရင်လဲ အသုံးချလို့မှမရတာ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျေးဇူးပြုချင်စိတ် ပြင်းထန်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ ညနေစာ ကို ထမင်းထုပ်ပြီး ဇေ့ကိုလာပို့ပေးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက ထူးဆန်းသော ဆေးဆရာကိုကြည့်၍

“ထမင်းထုပ်တင်မပါဘူးဆရာရယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် မျိုးစုံချက်ပြုတ်ပြီး လာပို့ပေး ပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး၏ လှည်းပြန်သွားပြီးနောက်

ညမှောင်ရီသန်းစပြုလာသောအခါ ဇရပ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်နှင့် ထမင်းဟင်းများကို စုံလင်အောင်ချက်ပြုတ်ပြီး လာပို့ပေး လေ၏။

ကြက်သား၊ ဝက်သားဆီပြန်ဟင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက် ဟင်းချို၊ ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးသနပ် စသည်တို့ဖြင့် စုံလင်လှ၏။

ထို့အပြင် အချို့တည်းရန်အတွက် ဒူးရင်းယို၊ ဖရုံယို၊ ထန်းလျက်၊ ကြံသကာ၊ ငှက်ပျောသီး စသည်တို့ကိုလည်း တောင်းကြီးဖြင့် သယ်ချလာလေ၏။

ထို့နောက် လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုလေးများက ဇရပ်ပေါ်တွင် ကော်ဇော ကြီးကိုခင်း၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလေ၏။

ညမှောင်ရီသန်းနေသဖြင့် အောက်လင်းမီးကြီးသုံးလုံးကိုလည်း ထိန်ထိန်ညှီးအောင် ထွန်းညှိလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသော မိုးမျှော်ကိုပါ သူနှင့်အတူ ထမင်းဝင် စားခိုင်းလေ၏။

ဦးရွှေမိုးတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် မိန်းမပျိုများ ပြန်ကာနီးတွင် ကော်ဇောနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များသာမက အောက်လင်းမီးကြီးကိုပါ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးသွားလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက မိုးမျှော်ကိုကြည့်၍

“ဒီနေ့ကစပြီး မင်းငါ့ကို ထမင်းပို့စရာမလိုတော့ဘူးဆိုတာ ယုံပြီလား။”

ဟုပြောလေရာ မိုးမျှော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ထမင်းဟင်းတွေတင်မကဘူး၊ ဇရပ်ပေါ်မှာ ကော်ဇောတွေရော၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေပါ စုံသွားတာပဲ၊ အောက်လင်းမီးကြီးပါ အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်၊ ဦးရွှေမိုးရဲ့

အိမ်မြောင်အတိတ်နိမိတ်ကောက်နည်းက တယ်မှန်တာပဲ၊ ကျုပ်ကို ဒီနည်းလေး သင်ပေးလို့ မရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဦးရွှေမိုးက ရယ်မော၍

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း အလွတ်ရအောင် သင်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ တကယ် တော့ ရှေးပညာတွေကို ခေတ်နဲ့မလျော်ညီဘူးဆိုပြီး ပစ်ပယ်ထားလို့မရဘူးကွ၊ ရှေးပညာတွေမှာ အလွန်အဖိုးတန်ပြီး မှန်ကန်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပဲ”

ဟုဆိုကာ လင်္ကာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပြ၍ အဓိပ္ပာယ်ကိုရှင်းလင်းပြကာ အိမ်မြောင် အတိတ်နိမိတ်ကောက်နည်းကို သင်ပြပေးလေ၏ ။

လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး၏ ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားပြီးနောက် တစ်ဖက်ရွာဇရပ်ပေါ်တွင် ဆရာထူး တစ်ယောက်ရှိနေသည်ဟု သတင်းဖြစ်ပေါ်ပြီး ထိုရွာရှိ ဝေဒနာရှင်များသည် တဖွဲဖွဲလာရောက် ကုသကြလေ၏ ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးရွှေမိုးက ဝေဒနာရှင်များကို ဇရပ်ပေါ်သို့မခေါ်တော့ဘဲ ရွာထဲသို့ လိုက်လံ ကုသပေးလေ၏ ။

*

ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်း၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူပင်ရတော့ဘဲ ဇရပ်သို့ နေ့စဉ်ထမင်းပို့သူ များနှင့် စည်စည်ကားကားရှိနေလေတော့၏ ။

ဦးရွှေမိုး၏ ဆေးအစွမ်းမှာ အလွန်ထက်သောကြောင့် လူနာများမှာ ရောဂါပျောက်ကင်းသွား သည်သာဖြစ်၏ ။

လူနာ၏ ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားလျှင် လူနာရှင်က ဆေးဖိုးဝါးခ
ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ပေးရမည်နည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ ဦးရွှေမိုးက လက်ကာပြ၍

“ဆေးဖိုးဝါးခ ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဒီနေ့ညစာအတွက် ဧရပ်ကို
ထမင်းနှင့်ဟင်း လာပို့ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ့ရှိ၏ ။

ထိုအခါ လူနာရှင်က ဦးရွှေမိုးအား ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့်

“ဧရပ်ပေါ်မှာ ကျွေးရတာ မကောင်းပါဘူးဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့
အိမ်မှာပဲ ဆရာကြီး မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားရအောင် ပြင်ဆင်ကျွေးပါရစေ”

ဟု တောင်းပန်လျှင် ဦးရွှေမိုးက ခေါင်းခါ၍

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ရွာထဲမှာ ကျုပ်ထမင်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဧရပ်မှာပဲ
စားချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ့ရှိ၏ ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးရွှေမိုး ဆေးကုသပေးသော လူနာရှင်များမှာ
များပြားလွန်းသဖြင့် ထမင်း လာပို့ရမည့်ရက်ကို ဦးရွှေမိုးက သတ်မှတ်ပေးရ၏ ။

ဦးရွှေမိုးသည် ဆေးပညာတွင်သာ ကျွမ်းကျင်သည်မဟုတ်ဘဲ
ပညာဗဟုသုတ မျိုးစုံကို လည်း တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်၏ ။

လူငယ်များ ဉာဏ်ပွင့်လင်းစေသော ပုံတိုပတ်စအမျိုးမျိုးကို ပြောပြနိုင်၏

။

ထို့ကြောင့် ဦးရွှေမိုး၏ ဧရပ်သို့ ပညာဗဟုသုတ လိုလားသော
လူငယ်လူရွယ်များ လာရောက်၍ မေးခွန်းအမျိုးမျိုးကို မေးမြန်းလေ့ရှိ၏ ။

ဦးရွှေမိုးကလည်း လူငယ်များ၏ အမေးကို

စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေရှာလေ့ရှိ၏။

ရွာထဲရှိ လူကြီးသူမများက ဦးရွှေမိုးအား ကျမ်းစာအုပ်ကြီး ဦးရွှေမိုး၊ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ဦးရွှေမိုး စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဦးရွှေမိုးသည် နှလုံးရည်နှင့်သာ ပြည့်စုံသူမဟုတ်ဘဲ လက်ရုံးရည်နှင့်လည်း ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကြိုးတန်း၍ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ပြနိုင်၏။

တစ်ခါက ရွာသို့ ဓားပြတိုက်ရန် အကြံဖြင့် ဧရပ်သို့ ရောက်လာသော လက်နက်ကိုင် လူ ငါးယောက်ကို ဦးရွှေမိုးက ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးထားလေ၏။

ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများသည် သတင်းကြားသည်နှင့် ဧရပ်သို့လာရောက်၍ ဓားပြများကို ကြည့်ရှုပြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် လူသတ်ဓားပြတိုက်ရာတွင် လွန်စွာကျော် ကြားသော ဓားပြခေါင်းဆောင်ခြောက်ထောင်ပြန် ဘိုကျော်ဖြစ်၏။

ဦးရွှေမိုးသည် ထမင်းပို့သူများရှိ၍ စားဝတ်နေရေးပြေလည်ခဲ့သော်လည်း ဆေးကုသချိန်မှ လွဲ၍ ရွာထဲသို့ဝင်လေ့မရှိပေ။

ဦးရွှေမိုးအား ကရုဏာသက်သော ရွာလူကြီးများက ရွာထဲတွင် လာရောက်နေထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း ဦးရွှေမိုးက

“ကျုပ်ကို အခုလိုဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဧရပ်မှာနေထိုင်တာ ပြည့်စုံတာ၊ ရွာထဲမှာနေလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူး။”

ဟု ငြင်းဆိုလေ၏။ မိုးမျှော်သည် လူထူးလူဆန်းကြီး ဦးရွှေမိုးနှင့်

ခင်မင်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးရွှေမိုး ထံမှ ပညာဗဟုသုတများကို ရရှိခဲ့လေ၏။ ဦးရွှေမိုးသည် လူ့ဘဝ၏ နေနည်းထိုင်နည်းများ၊ အတွေး အခေါ်ဒဿနများ၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပညာရပ်များကို မိုးမျှော်အား သင်ပြပေးလေ၏။

ထို့အပြင် ကျွမ်းဘားပညာနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးပညာများကိုလည်း သင်ပြပေးခဲ့၏။

ဦးရွှေမိုးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မိုးမျှော်၏ ဘဝသည် များစွာတိုးတက်ပြောင်းလဲခဲ့ ၏။

ရွာသားများသည် ဦးရွှေမိုးနှင့် မိုးမျှော်ကို တပူးပူးတတွဲတွဲတွေ့ရလွန်းသဖြင့် မိုးမျှော်အား ဦးရွှေမိုးတပည့်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွာထဲတွင် ဆေးကုသရန်ရှိပါက မိုးမျှော်ကတစ်ဆင့် ဦးရွှေမိုးအား အသိပေးရ၏။

ဦးရွှေမိုး၏ ဆေးပညာသည် ထက်မြက်လှသဖြင့် အနီးအနားရွာများထိတိုင်အောင်ပင် နာမည်ကျော်ကြားသွားပြီး နေ့စဉ်မပြတ် ဆေးကုသလေ၏။ ဦးရွှေမိုးအားလည်း ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ဦးရွှေမိုးဟု လူသိများထင်ရှားခဲ့လေ၏။

မိုးမျှော်သည် ရေနွေးအိုးတည်ရင် လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က ဦးရွှေမိုးနှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ပုံ ကို စဉ်းစားရင်း ရေနွေးဆူလာသဖြင့် အတွေးစပြတ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးရွှေမိုးသည် လွန်စွာသေးငယ်သော မြေကရားလေးကိုကိုင်၍ အနီးသို့ရောက်လာပြီး

“အတိတ်ကအကြောင်းတွေကိုတွေးပြီး ရေနွေးဆူတာတောင် မသိဘူးဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်တော့ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါတို့တွေ အမြဲရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတာ ဟာ ပစ္စုပ္ပန်တွေပါပဲ၊ လူတွေဟာ

ပြီးဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တွေကို အတိတ်လို့ခေါ်တယ်။ မရောက်
သေးတဲ့ပစ္စုပ္ပန်တွေကိုတော့ အနာဂတ်လို့ခေါ်ကြတယ်”

ဟု ပဟေဠိဆန်သော စကားကိုပြောလေ၏ ။ မိုးမျှော်က
မြေကရားလေးကို လှမ်းယူလိုက် ပြီး

“ဦးရွှေမိုး မြေကရားလေးက သေးလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခါ ပိုက်ဆံရရင်
မြေကရားကြီးကြီး တစ်လုံးဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက ခေါင်းခါ၍

“မလုပ်ပါနဲ့ မိုးမျှော်ရာ၊ ငါက ရေနွေးကြမ်းကို
အဆင့်မြင့်မြင့်သောက်တတ်တဲ့ကောင်ကွ၊ ရေနွေးဖြစ်ရင်ပြီးရောဆိုပြီး
သောက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုး၏ စကားကြောင့် မိုးမျှော်က
စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လိုအဆင့်မြင့်မြင့်သောက်တာလဲ ဦးရွှေမိုးရဲ့ လုပ်စမ်းပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက အနီးတွင်ဝင်ထိုင်၍

“ရေနွေးကြမ်းသောက်တဲ့သူဟာ သုံးမျိုးသုံးစားရှိတယ်။

ပထမတစ်မျိုးဟာ ရေနွေးကြမ်းကို ကြိုရင်ကြိုသလို သောက်တဲ့လူမျိုးကွ၊ သူတို့ဟာ
ရေနွေးကြမ်းကို တကူးတကလုပ်ပြီး မသောက်ဘူး၊ ကာကာဆိုင်မှာတွေ့ရင်
သောက်မယ်၊ သူများအိမ်မှာ တိုက်လို့သောက်ရင်လဲ သောက်မယ်၊ အိမ်မှာတော့
နေ့စဉ် တကူးတကလုပ်ပြီး သောက်လေ့မရှိဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ ရေနွေးသမားလို့
မခေါ်ထိုက်ဘူး၊ ဒုတိယတစ်မျိုးကတော့ ရေနွေးကြမ်းကို အိမ်မှာနေ့စဉ်ကျို
သောက်တယ်၊ အချို့က လက်ဖက်ခြောက်ကောင်းကောင်းလေး ခပ်သောက်တယ်၊
အချို့က တော့ ကြိုရင်ကြိုသလိုပဲ ရတဲ့လက်ဖက်ခြောက်ကို ခပ်ပြီးသောက်တယ်။

ဒီလိုလူမျိုးကိုတော့ ဒုတိယတန်း စား ရေခဲသမားလို့ ခေါ်ရင်ခေါ်လို့ရတယ်။
တတိယတစ်မျိုးကတော့ ပထမတန်းစား ရေခဲသမားတွေကွ။ ပထမတန်းစား
ရေခဲသမားတွေက ရေခဲကျိမဲ့ရေကိုလဲ အထူးဂရုစိုက်တယ်။
တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် ပထမတန်းစားရေခဲသမားတွေက
ရေခဲကျိမယ့်ရေတွင်းကို သီးသန့် ထားတယ်။ ရေခဲသောက်မယ့်ခွက်နဲ့
ကရားကိုလဲ တရိုတသေသိမ်းထားတယ်။ သောက်မယ့် အခါကျမှ
သေသေချာချာဆေးကြောပြီး ထုတ်သောက်တယ်။ လက်ဖက်ခြောက်ကိုလည်း အမျိုး
အစား အကောင်းဆုံးကိုမှ ရွေးချယ်ပြီးသောက်လေ့ရှိတယ်။
ရေခဲသမားစစ်စစ်တွေဟာ ရေခဲကို အလွန်သေးငယ်တဲ့ ပန်းကန်လုံးလေးတွေနဲ့
တဖြည်းဖြည်းအရသာခံပြီး သောက်လေ့ရှိတယ်။ ရေခဲကို
မတ်ခွက်ကြီးတွေနဲ့ထည့်ပြီး တစွပ်စွပ်မော့သောက်တဲ့လူမျိုးဟာ ရေခဲသမားလုံးဝ
မဟုတ်ဘူးကွ။ ရေခဲဆိုတာ အရသာခံပြီးသောက်ရတယ်။ တရုတ်နဲ့ဂျပန်မှာဆိုရင်
ရေခဲ သောက်တဲ့အခမ်းအနားတွေတောင်ရှိတယ်။ ရေခဲသောက်တဲ့အခါ
လက်ဖက်ခြောက်ကို အိုးထဲ မနှပ်ရဘူး။ သောက်မယ့်ခွက်ထဲမှာ ထည့်ပြီးနှပ်ရတယ်။
ခွက်ထဲမှာ မနှပ်ချင်ရင်တော့ မတ်ခွက် တစ်ခွက်စာလောက်ရှိတဲ့
ကရားလေးထဲမှာထည့်ပြီး နှပ်ရတယ်။ ရေခဲအိုးဟာ မတ်ခွက်တစ်ခွက် စာထက်
ပိုမကြီးသင့်ဘူး။ အိုးထဲကို လက်ဖက်ခြောက်အရင်ထည့်ရတယ်။
လက်ဖက်ခြောက်ခတ် ပြီး ပထမအရည်ကို မသောက်နဲ့ဦး။ အရသာမမှန်သေးဘူး။
ဒုတိယအရည်ကျမှ သောက်ရမယ်။ ရှေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုးတွေဟာ
လက်ဖက်ရည်ကောင်း မကောင်း ဒုတိယအရည်ကျမှ ဆုံးဖြတ် ကြတယ်။
ဒုတိယအရည် မှန်ရင် နောက်ထပ်တစ်ရည်ပြီးတစ်ရည် ထည့်သောက်နိုင်တယ်။
လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ကရားထဲမှာ ရေခဲကုန်တဲ့အထိ မသောက်ရဘူး။
သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ကျန်အောင်သောက်ပြီး ရေခဲထပ်ဖြည့်ရမယ်။
နောက်ပြီးရေခဲကြမ်းကို အစားစားနေချိန်မှာ မသောက်ရဘူး။
တိဘက်လူမျိုးတွေဟာ ရေခဲကြမ်းထဲကို ထောပတ်သန့်သန့်ခတ်ပြီး လက်ဖက်

ရည်ချိုသဘောမျိုး သောက်သုံးကြတယ်၊ တစ်နေ့ကို ထောပတ်ဟာ
လက်ဖက်ရည်ခွက် (၃၀) လောက် သောက်လေ့ရှိတယ်၊ သူတို့နိုင်ငံဟာ
အအေးဒဏ်လွန်ကဲတဲ့နိုင်ငံဆိုတော့ ဒီလိုသောက်မှ ပဲ အချမ်းဒဏ်ကို
ကာကွယ်နိုင်တယ်ကွ”

ဟု ရှည်လျားစွာရှင်းပြလေ၏ ။ မိုးမျှော်က စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်၍

“ဦးရွှေမိုးကတော့ ဗဟုသုတစုံပါပေဗျာ၊ ဦးရွှေမိုးနဲ့တွေ့တိုင်း

ကျုပ်အတွက် ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“တရုတ်နဲ့ဂျပန်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်နည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ
အများကြီးရှိသေး တယ်ကွ၊ ဒါတွေကို အချိန်မရလို့ နောက်မှပြောပြမယ်ကွာ”

ဟုပြောကာ သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့၏ ။

*